

ПОЛІТИЧНІ НАУКИ

Богаченко М.М.

аспірант,

*Національна академія державного управління
при Президентові України*

ПОЛІТИЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ: СУЧАСНІ ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ

Політичний менеджмент – це поняття, що базується на визнанні необхідності розглядати політичний процес як площу зіткнень різноманітних інтересів, що вбирають в себе різноспрямовані впливи, ініціатори та суб'єкти яких переслідують загальні чи специфічні цілі [4; 6]. Відтак, у полі наукового аналізу опиняється покроковий шлях прийняття політичного рішення: аналіз конкретної ситуації, що потребує прийняття рішення; розробка рішення (проекту, програми); затвердження результату розробки й прийняття його до виконання; здійснення ухваленого рішення; вивчення реальних наслідків здійснення рішення і можливості підсилення його позитивних наслідків [2].

Проблема політичного менеджменту завжди цікавила багатьох науковців. Серед зарубіжних науковців можна виділити М. Вебера, А. Гідденса, Р. Дарендорфа, П. Блінда, Б. Ньюмана та інших [8; 9]. Принципово важливою подією для розвитку теорії і практики політичного управління стало використання досягнень класичного менеджменту, сформованого в роботах Ф. Тейлора, А. Файоля, Г. Емерсона, Л. Урвіка, Е. Мейо, П. Дракера, Г. Саймона, А. Етціоні, Л. Бергаланфі [7].

Конструктивне визначення терміну передбачає безпосередній опис об'єкта як явища, саме з'ясування об'єктивної форми його існування та структури. В такому аспекті дають визначення політичному менеджменту українські політологи М. Шульга і О. Зубчик. На їх думку, політичний менеджмент – це система управління політичними процесами, основою якої є аналіз тенденцій політичного розвитку з метою передбачення його наслідків та вироблення рекомендацій для

політичного керівництва й забезпечення їх реалізації в політичній практиці [6].

Наведені тлумачення дають змогу сформуванню конкретніше уявлення про політику як теоретико-прикладний феномен, її особливості, відмінності від державного управління. Політичне керівництво доволі часто плутають або ототожнюють з державним управлінням, хоча державне управління – це безпосередня діяльність тих державних органів і посадових осіб, які підпорядковані політичному керівництву. Інакше кажучи, політичне керівництво як соціальний феномен – поняття значно ширше за державне управління. Так, В. Токовенко зауважує, що політичне керівництво – це державне соціальне управління загальної компетенції, а державне управління (адміністрування) – державне соціальне управління спеціальної компетенції [5].

Політичний менеджмент як система управління політичними процесами охоплює: маркетинговий аналіз кон'юнктури політичного ринку й формування відповідного іміджу «політичного товару», організації, лідера, кандидата, політичної платформи; політичне забезпечення бізнесу; вивчення політичних і соціокультурних факторів, що впливають на ділову активність; зв'язок із громадськістю та професійне політичне лобювання та інше [3].

Натепер існують такі види політичного менеджменту, як іміджмейкінг, політичний брендінг, виборчі (електоральні) технології, технології політичних союзів, менеджмент політичних конфліктів, політичне лобювання, виборчі (електоральні) технології, технології політичних союзів, менеджмент політичних конфліктів, політичне лобювання [1].

У сучасному політичному процесі значення політичного менеджменту постійно зростає. Це спричинює його більшу професіоналізацію та диференціювання.

Як практична діяльність політичний менеджмент розв'язує ряд завдань, а саме: формулювання та ранжування важливих довгострокових цілей, які відповідають вимогам політики та інтересам політичного суб'єкта; оцінювання та критичний розгляд шляхів досягнення цілей, враховуючи зовнішні та внутрішні умови (чинники) середовища, в якому перебуває політичний суб'єкт; вибір, прийняття, реалізація та контроль політичних рішень в умовах існуючої системи та з адаптацією до змін.

Список використаних джерел:

1. Беззуб'як М.Й. Національно-державний пріоритет і громадянське суспільство / М.Й. Беззуб'як // Гілея: Наук. вісник: зб. наук. праць / Нац. пед. ун-т ім. М.П. Драгоманова, Українська АН. – К.: Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2012. – Вип. 66. – С. 580-584.
2. Боброва К. Політичний маркетинг в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. URL: <http://kyiv.osp-ua.info/index.php>
3. Зиновьев А.П. Политический менеджмент : учеб. пособ. / А.П. Зиновьев, С.А. Морозов, Е. В. Морозова / под ред. А. П. Зиновьева и др. – М. : ИНФРА, 2009. – 236 с.
4. Нежданов Д. Политический рынок: основы типологизации. *Социум и власть*. 2008. № 3. С. 73–82.
5. Токовенко В. В. Політичне керівництво і державне управління: проблеми взаємовідносин та оптимізація взаємодії: Монографія. – К.: Вид-во УАДУ, 2001.
6. Шульга М.А., Зубчик О.А. *Політичний менеджмент*. К.: «Академвидав», 2013. 160 с.
7. Щербак В.М. Політичний менеджмент: наукове поняття та політична практика / В.М. Щербак // Вісник Дніпропетровського університету. Серія: Філософія. Соціологія. Політологія. – 2015. – № 2. – С. 18-24.
8. Blind, P.K., 2007. *Building Trust in Government in the Twenty-First Century: Review of Literature and Emerging Issues*. Presented on 7th Global Forum on Reinventing Government Building Trust in Government, 2007, Vienna, Austria.
9. Newman, B.I. (2010). *Towards the development of a cross-cultural model of voter behaviour*. *European Journal of Marketing*, 44 (3/4), 351-368.

Орлов С.Ю.

студент,

Науковий керівник: Дорош Л.О.

кандидат політичних наук, доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

СУПЕРЕЧЛИВИ АСПЕКТИ ЗАКОНУ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ БЕЗПЕКУ ГОНКОНГУ

З 1997 року Гонконг був переданий під контроль Китайської Народної республіки (КНР) у рамках політики «Одна країна – дві системи». Хоча з самого початку влада КНР наполягала на повній інтеграції Гонконгу до складу материкового Китаю, проте з приходом